

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 13. července 2022 o stížnosti odsouzeného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], proti usnesení Okresního soudu v Mostě ze dne 13. 4. 2022, č. j. 2 PP 35/2022-37,

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. se napadené usnesení **zrušuje** a znovu se rozhoduje tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se odsouzený [REDAKCE] **podmíněně propouští** z výkonu trestu odnětí svobody ve výměře 1 (jednoho) roku a 611 (šesti set jedenácti) dnů (zbytek trestu po podmíněném propuštění) uloženého mu rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 4. 11. 2019, č. j. 42 T 84/2019-73, a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 4 T 47/2014-396, ve výměře 4 roků, a současně **se přijímá** záruka za dovršení nápravy odsouzeného [REDAKCE] poskytnutá duchovním správcem Farnosti Litvínov [REDAKCE].

Podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku se odsouzenému **stanoví** zkušební doba v trvání **6 (šesti) let** a zároveň se nad odsouzeným **vyslovuje dohled**.

Podle § 89 odst. 2, věty před středníkem, tr. zákoníku a § 48 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku se odsouzenému **ukládá** povinnost, aby se podrobil léčení závislosti na návykových látkách, které není ochranným léčením podle tr. zákoníku, a k tomuto nastoupil v termínu stanoveném K-Centrem Žatec.

Podle § 89 odst. 2, věty za středníkem, tr. zákoníku se odsouzenému **ukládá** přiměřená povinnost, aby ve zkušební době podmíněného propuštění podle svých sil nahradil škodu, kterou trestnými činy způsobil.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Okresního soudu v Mostě ze dne 13. 4. 2022, č. j. 2 PP 35/2022-37, bylo rozhodnuto tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se žádost odsouzeného [REDAKCE] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ve výměře 1 roku, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 4. 11. 2019, č. j. 42 T 84/2019-73, a ve výměře 611 dnů (zbytek trestu po podmíněném propuštění), který mu byl původně uložen v trvání 4 roků rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, č. j. 4 T 47/2014-396, zamítá, a současně se záruka za dovršení nápravy odsouzeného, poskytnutá duchovním správcem [REDAKCE], nepřijímá.
2. Toto své rozhodnutí odůvodnil okresní soud tím, že přes kladné hodnocení chování odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody má soud za to, že s ohledem na jeho dosavadní způsob života, kdy byl opakovaně odsouzen, není odsouzený osobou, ohledně které by bylo možné uzavřít, že výkon trestu na něj zapůsobil natolik, že se již páchání trestné činnosti vyvaruje a povede do budoucna řádný život. Odsouzený byl opakovaně soudně trestán, je podruhé ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy uložené tresty odnětí svobody, včetně trestu nepodmíněného, zcela zjevně neměly na jeho chování a způsob života žádných výchovných účinků a neodradily jej od páchání další úmyslné trestné činnosti. Současně okresní soud poukázal na skutečnost, že odsouzený již byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn, přesto se dopustil další úmyslné trestné činnosti a výkon zbytku trestu odnětí svobody mu byl nařízen, přičemž trest vykonával za velmi závažnou násilnou trestnou činnost, kdy v průběhu zkušební doby se dopustil

přechodu směřujících opět k násilí, byť pouze v podobě slovního projevu. Přísliby bydlení a práce doložené odsouzeným nelze jakkoliv přeceňovat, neboť těmito byl zajištěn i v minulosti, přesto se opakovaně dopouštěl trestné činnosti. Argumentace odsouzeného absolvováním terapeutických programů rovněž není namístě, když náležitý vliv na odsouzeného neměla ani jím absolvovaná ústavní léčba v období roku 2016 – 2017. Okresní soud tedy neshledal, že by byly splněny podmínky ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, přičemž současně nepřijal poskytnutou záruku za dovršení nápravy odsouzeného, neboť s ohledem na charakter odsouzeným spáchané trestné činnosti a i vzhledem k jeho osobě není patrné, jak by duchovní záruku nabízející mohl na odsouzeného výchovně působit, když ho zná toliko povrchně a od spáchání trestné činnosti jej neodradil ani vliv jeho nejbližších.

3. Proti tomuto usnesení podal odsouzený [REDAKCE] ihned po jeho vyhlášení do protokolu stížnost, kterou následně písemně doplnil prostřednictvím svého obhájce. Odsouzený si je vědom toho, že neexistuje žádný právní nárok na podmíněné propuštění, nicméně obecně odkazuje na příslušnou judikaturu stanovující pravidla a postupy vyhodnocení možné prognózy chování odsouzeného na svobodě, což má být významné pro rozhodnutí ve věci. Dále konstatuje kritéria podmíněného propuštění, a to dobu výkonu trestu, polepšení odsouzeného a očekávání, že odsouzený povede řádný život, přičemž poslední dvě následně podrobně rozebírá. Ohledně polepšení odsouzeného odkazuje na hodnocení ředitele věznice, jasně uvádějící, že u odsouzeného došlo k polepšení, přičemž zdůrazňuje absolvované výchovné programy a možnost pokračování spolupráce na svobodě. Ohledně hodnocení pozitivní prognózy by se pak měl soud zabývat otázkou, jak bude odsouzený žít na svobodě, musí vyplývat ze zhodnocení odsouzeného polepšení a důležité je i zjištění, v jakém prostředí bude odsouzený žít a pracovat po propuštění z výkonu trestu, zda má rodinné a sociální zázemí, zaměstnání, bydlení. Předně odsouzený nesouhlasí s názorem okresního soudu ohledně jeho předchozího podmíněného propuštění, neboť takový postup soudu by znamenal, že každý opakovaně odsouzený je navždy vyloučen z možnosti podmíněného propuštění. V této souvislosti poukazuje na skutečnost vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 4 T 47/2014-396, kdy se následně podrobil ústavní léčbě a poté již žádný alkohol ani drogy neužíval a obecně řečeno žil řádným životem. Z rozsudku Okresního soudu v Mostě č. j. 42 T 84/2019-73 pak vyplývá, že skutek se stal 12. 5. 2019, avšak jednalo se o něco zcela jiného, přičemž uvádí bližší podrobnosti, a uzavírá, že oba skutky se diametrálně liší a nelze tvrdit, že jde o recidivu. Není tedy rozhodně pravdou, že by odsouzený po podmíněném propuštění nežil řádným životem, jednalo se o exces a nezvládnutí emocí. V této souvislosti proto v rámci výkonu trestu odnětí svobody prošel dvěma programy práce se sebou a další pokračování má zajištěno i po propuštění z výkonu trestu. Dále odsouzený zdůrazňuje, že prioritní při rozhodování soudu by měly být zprávy o chování odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody a na ně navazující zprávy neziskových organizací, což soud nelogicky opomíjí. Odsouzený rovněž nesouhlasí s nepřijetím záruky za jeho další nápravu a v této souvislosti přikládá ke stížnosti dopis poskytovatele nabídnuté záruky. Odsouzený se tedy domnívá, že splňuje všechny předpoklady k podmíněnému propuštění, což navrhla i sama věznice, a proto v závěru stížnosti navrhuje, aby usnesení Okresního soudu v Mostě č. j. 2 PP 35/2022-37 ze dne 13. 4. 2022 bylo zrušeno/změněno tak, aby odsouzený byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu za uložení přiměřených omezení.
4. Krajský soud v Ústí nad Labem přezkoumal na základě podané stížnosti napadené usnesení z hledisek uvedených v § 147 odst. 1 tr. ř., stejně jako řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že podané stížnosti lze přiznat důvodnost.
5. Řízení předcházející vydání napadeného usnesení netrpí vadami, které by měly vliv na správnost rozhodnutí. O žádosti o podmíněné propuštění rozhodoval místně a věcně příslušný soud ve veřejném zasedání, přičemž všechny strany o něm byly včas vyrozuměny a zúčastnily se jej a byla tak plně respektována všechna zákonná práva odsouzeného.

6. Ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku může soud odsouzeného propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého trestu odnětí svobody.
7. Krajský soud oproti okresnímu soudu dospěl k závěru, že podmínky shora uvedeného zákonného ustanovení jsou v případě odsouzeného [REDAKCE] v plném rozsahu splněny, a to i ohledně prokázání polepšení a požadavku pozitivní prognózy do budoucna vedení řádného způsobu života odsouzeným.
8. Předně je třeba stručně uvést, že není sporu o tom, že odsouzený již vykonal alespoň polovinu uloženého trestu, což je spisovým materiálem jednoznačně doloženo. Stejně tak je splněn i další zákonný předpoklad pro podmíněné propuštění, a to konkrétně řádné chování a plnění povinností odsouzeným [REDAKCE] ve výkonu trestu, kterým prokázal polepšení, což je zřejmé z hodnocení odsouzeného ředitelem Věznice Bělušice ze dne 17. 2. 2022 a jeho dodatků ze dne 15. 3. 2022, 29. 3. 2022 a 12. 4. 2022, které je naprosto kladné a mj. z něj plyne, že odsouzený navázal spolupráci s organizací Most k naději, absolvoval projekt Věznova cesta a terapeutický program s dodržováním abstinence v užívání návykových látek, je zařazen do I. přístupné skupiny vnitřní diferenciací, chování a vystupování je na požadované úrovni, za dobu výkonu trestu odnětí svobody byl sedmkrát odměněn, kázeňsky trestán nebyl, udržuje sociální zázemí. Dle stanoviska ředitele věznice tak odsouzený dosáhl potřebný stupeň nápravy, a proto lze konstatovat, že prokázal polepšení.
9. Krajský soud se tedy ztotožňuje s hodnocením věznice, že odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody prokázal polepšení, když na rozdíl od prvního výkonu trestu odnětí svobody, z něhož byl podmíněně propuštěn toliko na základě kladného hodnocení, se nyní již sám odsouzený v rámci výkonu trestu odnětí svobody přičinil o to, aby jím započatý proces resocializace mohl pokračovat i na svobodě. V rámci aktuálního výkonu trestu odnětí svobody tak lze v chování odsouzeného nepochybně vysledovat určitý vývojový proces vnitřní proměny jeho postojů dávající určitou naději, že by v budoucnu mohl vést řádný život. Je zřejmé, že z výkonu trestu si bere náležité ponaučení, udržuje kontakty s rodinou, má zajištěno funkční sociální zázemí a již ve výkonu trestu učinil příslušné kroky vedoucí k tomu, aby se na svobodě zbavil závislosti na alkoholu či návykových látkách a navázal tak na řádný způsob života, který až na jedno vybočení vedl, když argumentace soudu prvního stupně ústavní léčbou není vzhledem k odstupu doby namístě. V této souvislosti pak nemůže obstát ani závěr okresního soudu, že přísliby zaměstnání a bydlení nelze v daném případě jakkoli přeceňovat, neboť jimi byl odsouzený zajištěn i v minulosti, když ve spojení s již odsouzeným učiněnými kroky v rámci výkonu trestu odnětí svobody není zřejmé, jak více by měl odsouzený v dalším průběhu výkonu trestu dokládat svou snahu o polepšení, než tak, jak dosud činí.
10. Nesprávný je pak i závěr okresního soudu, že s ohledem na dosavadní způsob života odsouzeného, kdy byl opakovaně odsouzen, nelze uzavřít, že na něho výkon trestu zapůsobil natolik, že se již páčání trestné činnosti vyvaruje a povede do budoucna řádný život, a to i s poukazem na jeho předchozí podmíněné propuštění. Je sice pravdou, že odsouzený je ve výkonu trestu odnětí svobody podruhé, avšak v průběhu nyní vykonávaného trestu učinil veškeré možné kroky prokazující jeho polepšení, jak již bylo rozvedeno shora. Argumentace okresního soudu předchozím výkonem trestu pro závažnou násilnou trestnou činnost a spáchání dalších činů směřujících opět k násilí rovněž není namístě, neboť okolnosti vztahující se k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu nelze opětovně zvažovat při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu, neboť by tím došlo k nepřipustnému porušení zákazu dvojího přičítání (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2011, sp. zn. III. ÚS 1735/10).
11. Dle názoru krajského soudu je tak v daném případě užití výjimečného institutu podmíněného propuštění zcela namístě, kdy bude na odsouzeném, aby snahu po nápravě, kterou prokázal ve

výkonu trestu odnětí svobody, prokázal i do budoucna vedením řádného způsobu života na svobodě, když je zřejmé, že v opačném případě bude okresním soudem zbytek trestu odnětí svobody nařízen.

12. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že napadené usnesení nemůže obstát, když skutečnosti uvedené v jeho odůvodnění nemohou být v daném případě nikterak rozhodující, a bylo tak nutno přisvědčit námitkám odsouzeného [REDAKCE] uvedeným v podané stížnosti. Ve smyslu ustanovení § 89 odst. 1 tr. zákoníku pak byla při podmíněném propuštění stanovena odsouzenému zkušební doba v trvání 6 let, tedy při horní hranici zákonného rozpětí, které činí 1 rok až 7 let, a současně byl nad odsouzeným vysloven dohled, neboť právě za těchto nezbytných podmínek je nutno na odsouzeného [REDAKCE] působit pohrůzkou nařízením výkonu zbytku trestu, a odsouzený tak bude muset prokázat jejím splněním snahu po nápravě, kterou aktuálně projevil během výkonu trestu. Obdobné varování odsouzeného je pak spjata i s dalším výrokem, jímž byly odsouzenému uloženy další shora uvedené povinnosti, když odsouzený [REDAKCE] sice deklaroval svou připravenost být aktivním účastníkem projektu zaměřeného na udržení abstinence a snižování kriminální a drogové recidivy i na svobodě, avšak vzhledem k tomu, že takový postup se jeví jako velice žádoucí, byla mu tato povinnost výslovně uložena. Jakákoli negativní zjištění i v této souvislosti pak mohou vést k rozhodnutí okresního soudu o nařízení výkonu zbytku trestu v předmětné věci.
13. V neposlední řadě byla odsouzenému uložena povinnost, aby ve zkušební době podmíněného propuštění podle svých sil nahradil škodu, kterou trestnými činy způsobil. Pokud odsouzený uloženou povinnost k náhradě škody nebude zaviněně plnit nebo nebude vést ve zkušební době řádný život, přistoupí okresní soud (i v průběhu zkušební doby) k rozhodování o tom, že dosud nevykonanou část trestu odnětí svobody ve věznicí fakticky vykoná, což je nutno tedy znovu zdůraznit. Nyní tedy bude pouze na odsouzeném samotném, aby po podmíněném propuštění řádně dostál všem svým povinnostem a důsledně se vyvaroval všeho, čímž by mohl zavdat příčinu k opětovnému návratu do výkonu trestu odnětí svobody.
14. Krajský soud tak v projednávané věci shledal shora uvedené zákonné podmínky § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku splněnými, a byť uložil odsouzenému i další shora uvedená omezení a povinnosti, dospěl k závěru, že zejména vzhledem ke skutečnosti, že výchovný institut podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody již byl vůči osobě odsouzeného v minulosti využit, je současně namíste přijmout poskytnutou záruku za dovršení nápravy odsouzeného a i tímto institutem tak jeho nápravu zajistit, kdy bude na jejím poskytovateli, aby svým prohlášením beze zbytku dostál, neboť i případná negativní zjištění v tomto směru mohou mít význam pro další případný postup okresního soudu v projednávané věci.
15. Z důvodů shora uvedených proto Krajský soud v Ústí nad Labem ke stížnosti odsouzeného [REDAKCE] napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušil a sám ve věci rozhodl tak, jak je uvedeno shora ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** stížnost přípustná.

Ústí nad Labem 13. července 2022

JUDr. Jiří Kroupa v. r.
předseda senátu